

TAJEMSTVÍ KOUZEL

PETR K. PIECH

Vydavatel: Jan Šuba-Makniha.cz
rok vydání: 2015
©Jan Šuba-Makniha.cz
©Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-88080-81-7 (pdf)
ISBN 978-80-88080-82-4 (ePub)
ISBN 978-80-88080-83-1 (MOBI)

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována,
kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného
povolení autora.

DRAČÍ VEJCE

Byl poměrně chmurný, deštěm nasáklý podzimní den, není to sice tak dávno, co mi bylo dvacet let a tři měsíce na den přesně. Vlastně si takhle s odstupem pěti let říkám, jestli jsou mé vzpomínky na tu dobu skutečné, nebo už mě v mém ještě mladém věku šálí paměť.

Seděl jsem na lavičce jednoho obchodního domu v našem malém městečku, už ani nevím, jak se tehdy jmenoval, ale byl pěkně upravený.

Dlouhé a široké chodby byly kromě malých a středně velkých obchůdků lemovány i spoustou květin a okrasných keříků v květinových miskách nebo stojanech.

Bylo tu příjemné teplo, oproti venkovnímu sychravému počasí, a já poklidně přemýšlel, co s načatým dnem, když v tu chvíli se to stalo.

Poprvé jsem ji uviděl. Nesla se lадným krokem chodbou mým směrem a vše kolem ní jako by se uhýbalo z cesty a sám čas se zpomalil. Nebo to bylo jen tím kouzlem okamžiku?

V bílých, jasně zářivých šatech s velikou, a přesto vkusnou, světle až téměř neznatelně modrou mašlí kráčela, jako by se její nohy ani nedotýkaly země, a její ohnivě rudé, vlnité vlasy se pohupovaly na jejích odhalených ramenou a vypadaly jako ohnivá záplava.

Blížila se stále blíž a blíž, myslím, že mě v jednu chvíli chtěla oslovit, ale pak se stalo něco, co jsem v tu chvíli nechápal. Dívka s tak milým úsměvem, který sám vyzařoval teplo až do mého srdce, se ulekla a s lehounkou změnou směru mne minula obloukem.

Nevím, jak dlouho jsem tam ještě celý omámený seděl a jak jsem se pak vlastně dostal domů, ale má poslední myšlenka před spaním patřila té krásné dívce.

Té noci se mi o ní zdál sen, ale hned z kraje mého snu mi bylo jasné, že obraz, který mé podvědomí ve snu vyvolalo, byl sice naprosto přesný, ale přesto nezachycoval její andělský a elegantní půvab. Dívka v mém snu byla sice velice krásná, avšak nevyzařovala ono hřejivé teplo.

Když ztemnělou loukou došla až ke mně, promluvila, její hlas byl sladký a přitom tak drsný a hrubý. „Dej mi svůj medailon, drahý.“

Nechápal jsem, dokud mi s druhou žádostí o totéž neukázala na krk. Visel tam, velký kulatý medailon s vyraženým drakem na dlouhé šňůrce, uprostřed medailonu, v místech, kde měl drak srdce, byl červeně vitrážovaný. Uchopil jsem ho do ruky a na chvíli se se zavřenýma očima zamyslel.

„Prosííím...“ znělo mi najednou v hlavě, ale dívčin hlas to nebyl.

Náhle jsem ucítil pevný dotek na svých ramenou, dívka se mnou zacloumala, až překvapivou silou.

„Dej mi ten medailon,“ řekla znovu.

„Dej mi ho a pak budu celá jen tvá.“

Přestože jsem na ni celý den myslel a netoužil po ničem jiném, než po ní, zdála se mi její nabídka tak chladná a vzdálená.

Najednou jsem to opět slyšel, ale tentokrát jasněji.

„Prosíííím... nedááááááávej... vrať seeeee...“

Ten hlas mnou projížděl a stále se opakoval, jasněji a znovu, jen zas o něco jasnější.

Dívka přede mnou začínala být nervózní a své naléhání stupňovala, div mi medailon nestrhla z krku.

„Dej mi ho! Dej! Dej! Déééj!“

Byl jsem zmaten a něco ve mně mi našeptávalo, abych si

medailon nesundával. Náhle hlas, který stále nabíral na síle, zahromoval tak mocně, až se loukou prohnal zuřivý vítr a obloha se potáhla černými mraky.

„Vzbuď se!“

Poručil hlas a mrštil mnou s obrovskou silou přes celou louku. V momentě, kdy jsem dopadl do trávy, jsem se s pocitem veliké úzkosti vzbudil.

S leknutím jsem se probudil a posadil na posteli, byl jsem rád, že je ten zvláštní sen za mnou a snažil jsem se uklidnit myšlenky a hlavně pocity, které ten sen vyvolal. Pár vteřin jsem koukal do tmy před sebou, než jsem si všiml, že někdo sedí na posteli přede mnou.

Byla to zase ona a přece úplně jiná. Její zářivě modré šaty byly trochu ztemnělé nočním šerosvitem, ale vlasy zářily jako nejjasnější plamen.

„Takže ten sen neskončil?“ uniklo mi jen polohlasem a začal jsem o svém probuzení pochybovat.

„Jsem ráda, že jsi vzhůru,“ řekla dívka a po tváři jí přešel lehký úsměv. „Asi bych ti měla hodně věcí vysvětlit,“ pokračovala a její výraz nabyl velice vážného dojmu. „Jmenuji se Joa,“ pronesla se zablýsknutím v očích a začala svou řeč.

„Já a má sestra jsme dvojčata a strážkyně dračích měst. Každá jsme patronkou jednoho z nich. Města to jsou vskutku úžasná a pozoruhodná, to se musí nechat, skýtají nádheru dávných sil a úžasná stvoření, kterými draci jsou. Ale i ta nejúžasnější věc na světě není bez háčku. Ne všichni draci jsou dobří a vlastně ani tak úplně nezáleží na nich...

Má sestra je z dračího města z černého mramoru, kde žijí mohutní a vzájemnými boji poznamenaní draci obrovské síly, kteří se chtějí vrhnout na tento svět a zotročit ho. Naštěstí jim je prozatím město mých draků dostatečnou protiváhou. Bohužel, rovnováha je křehká záležitost a nyní nastal čas, kdy je ve velkém ohrožení. Za krátko se má vylíhnout dračí vejce, a to velice vzácné vejce, z něhož vzejde velice mocný drak. A právě to je důvod, proč tě má sestra chtěla ve spánku zabít. Víš, kdybys jí dal ten amulet, pak by ses už nevzbudil a s jeho pomocí by ve vejci probudila zlou krev.“

„Zlou krev,“ opakoval jsem užasle, zmateně a dost možná i nevěřičně.

„Ano, zlou krev,“ její oči se zalily něhou a lítostí.

„Když se líhne dračí vejce, pak je úkolem strážců, aby mu našli patrona, a podle jeho srdce bude rozhodnuto, do kterého města se drak začlení.“

„Takže já mám být ten patron?“

„Ano, tvé srdce je velice zmatené a velice silné. Ty teď musíš být také silný.“

Venku začalo svítat. Podzimní slunce začalo pomalu zalévat svou oranžovou září střechy domů a prosvítat pestrobarevnými korunami stromů. Opar ranní mlhy se povaloval u země a svými jazyky olizoval pouliční lampy, ploty a podzimní dekorace přede dveřmi domů.

Joa se zvedla z postele a pomalým, rozvážným krokem přešla k oknu, zahleděla se někam daleko k obzoru. Tehdy jsem to ještě nechápal. Něco neslyšně šeptala se zrakem

upřeným do té zlatavě plamenné záře na východě. „Svítá,“ řekla po chvíli. Její vlasy se v té sluneční koupeli rozzářily, jakoby samy byly malým sluncem v mém pokoji.

Náhle jsem to pocítil. Ostrá bolest sevřela mé srdce a já věděl, že musím udělat vše, co je v lidských nebo snad dokonce dračích silách, abych téhle dívce pomohl.

Když o tom tak s odstupem přemýšlím, tak nejen jí a jejím drakům, ale i sobě.

Srdce sice v tu chvíli mělo jasno, jako by úsvit nového dne přinesl úsvit pochopení i do mého zmateného nitra, ale něco v mé mysli stále nechápalo a zdráhalo se tomu všemu uvěřit.

Jsem blázen já, nebo ona?

Jak se sem vlastně dostala?

Utekla snad z nějaké léčebny?

Možná je i nebezpečná?

Otázky zastrčené hluboko v mé hlavě a přece tak trýznivé a bolavé zahnal jediný plamenný úder srdce. Zahnal, ale nezodpověděl. A další vzbudil myšlenku. Ať je, co je, ať je, odkud je, je prostě úžasná. Skutečně nebylo těžké to tak cítit, protože to neviditelné teplo a světlo, co z ní vycházelo, mne prostupovalo celým tělem, celou, netušenou hloubí mého srdce a mysli. „Osude, jsem zde a poperu se s tebou,“ pronesl jsem v duchu a vydal jsem se do koupelny uchystat se na nový den, vždyť jsem byl stále ještě ve spodním prádle zalezlý v posteli. Díky poutavému výkladu Joany mi to vůbec nedošlo.

Rozhodl jsem, že se nasnídáme venku, a tak jsme vyrazili do nákupního centra, kde jsme si vybrali jeden cafébar a já objednal dvě capuccina a košík s croasanty s těmi malými másličky a kalíšky s medem.

Joana si vzpomněla, že na takovéhle snídani byla naposledy, když byla před sto lety v Paříži.

Okolo nás procházeli lidi, jak je to v obchodních domech typické, až se Joana na jednoho mladíka z davu upřeně zadívala.

Byl to mladík tak kolem dvacet pět let, středně vysoký, a přece skoro o hlavu vyšší než já. Na sobě měl tmavé kalhoty, z nichž vykukovaly černé sportovní boty, oblečen byl do modré, moderní, vyplétané bundy a jeho obličej zdobily elegantní dioptrické brýle bez spodního okraje.

Hned zpozoroval, že se na něj Joana dívá, a zamířil k nám, když přišel asi na tři kroky od Joany, lehce se jí uklonil.

„Vzácná paní.“

Joana jeho pozdrav opětovala pokynutím ruky, jako by byla nějakou princeznou. „Mistře.“

„Neměl jsem ani tušení, že vás zde potkám, ale jsem tím nejen poctěn, ale i potěšen.“

„Přece nemyslíte, že této náhodě uvěřím, mistře.“ oponovala Joana s lišáckým úsměvem.

„Máte pravdu, má milá,“ pokračoval ve zdvořilé řeči mladík a na chvíli věnoval pozornost mé maličkosti. Přejel mne pohledem a pak se na chvíli zahleděl, jakoby skrze mne do dálky. „Vlastně jsem věděl, že zde budete na snídani, a tak jsem se rozhodl využít příležitosti a setkat se s vámi.“

„Využít příležitosti? Je mi velice líto, ale mám nyní závažný úkol, jistě víte a chápete.“

„Zajisté,“ dodal s úsměvem mladík a pokračoval. „Váš úkol je závažný, ale snad mi můžete věnovat malou chvíli, musím vám něco ukázat.“

Joana se zvedla ze židle a zvažněla hlasem. „Myslím, že to nechci vidět. Omlouvám se, mistře.“

„Má paní, myslím, že byste měla změnit názor a přece se podívat. Nemívám ve zvyku někomu něco prozrazovat a už vůbec ne někomu něco ukázat, ale v danou chvíli je to více než žádoucí.“

„Máte pravdu, mistře,“ pronesla Joana s pokorným úsměvem. „Nejsem tu od toho, abych soudila vaše činy. Jistě k nim máte velice dobrý důvod.“

„Budte ujištěna,“ řekl mladík a natáhl ruce směrem k Joaně, jako by ji chtěl obejmout kolem pasu, ona však k obejmutí nepřistoupila a jen vložila své ruce do jeho. Na chvíli zavřela oči a v ten moment se otřásla, jako by jí přeběhl mráz po zádech.

Tehdy jsem to ještě nechápal, ale už tenkrát jsem cítil zajímavé napětí, které v tu chvíli naplnilo vzduch, myslel jsem, že jen žárlím, ale nebylo to tak.

Joana opět otevřela oči, pustila mladíkovi ruce, malým krůčkem ucouvla zpět a rukou nahmátla opěradlo židle za sebou, rychle se ho přidržela.

„Omlouvám se, má paní. Je mi to velice líto, ale musela jste vidět.“

Joana, stále ještě paralyzována mnou nepochopeným šokem, se nezmohla odpovědět. „Sama znáte pravidla a možnosti. Snad vám poznání pomůže. Rád bych vás ještě někdy viděl, bude-li k tomu příležitost.“

Mladík se na Joanu mile usmál a znovu se uklonil. „Rád jsem vás viděl, ale bohužel už musím jít. Brzy na shledanou.“

Joana mu lehce pokynula a pokusila se o lehký úsměv. Když mladík odešel, Joana se sesunula zpět do židle. Mlčky jsme dojedli croasanty a dopili cappuccino. Joana byla celou dobu zamyšlená a já jí prozatím nechal jejím myšlenkám.

Po snídani jsme se s Joanou vydali na procházku parkem.

Den byl jako malovaný, svítilo sluníčko a dávalo vyniknout všem těm krásným barvám, do kterých se park za posledních pár dní oblékl, ptáci létali sem a tam, nejspíš se ještě na rychlo připravovali na zimu.

Moc lidí tu v tuhle dobu nebylo, jen pár seniorů posedávalo sem tam po lavičkách a krmili holuby rohlíkem nebo houskou. Tenkrát mi to přišlo otravné a dost kýčovitě.

Šli jsme s Joanou velice zvolna, ani nevím, kde a jak ho vzala, ale měla na sobě přes své modré šaty přehozený velký vlněný šál ve tvaru trojúhelníku. Byl fialovo-růžový, asi z velice příjemné vlny, podle toho, jak se do něho Joana choulila.

Tak jsme šli parkem a doprovázel nás pravidelný klapavý zvuk Joaniných střevíčků.

„Podzim je krásný,“ řekla najednou Joana a začala tím tak svou řeč.

„Ostatně jako mnoho věcí na téhle zemi. Je tu tolik krásy a stále ještě tolik dobrého, co stojí za to, abychom o to bojovali, třebaže je to někdy nerovný boj.“

Joana se lehce ořásla, jako by ze sebe musela shodit zlou myšlenku, a pak pokračovala dál.

„Tolika života je všude okolo, ptáčci, brouci, stromy, květy a mnoho dalšího, široko daleko. Tolika krásy lidé vybudovali

za ta dlouhá tisíciletí.“

Šel jsem po Joanině boku, takže jsem jen zčásti zahlédl, jak posmutněle se zatvářila, když řekla: „Ano, mnoho toho také zničili a mnoho špatného se dopustili, ale není lehké být člověkem.“

Opět se do její tváře začal vracet lehký a tak všeuklidňující úsměv.

„Lidé mají úžasný a velký dar. Mají svobodnou vůli, smějí se sami rozhodnout, každý sám za sebe, bude-li dobrý, či zlý, a dokonce může své rozhodnutí změnit. Jen jedině mě na lidech mrzí.“

Po tváři se jí skoulela třpytivá slza.

„Lidé ztrácejí víru. Víra je důležitá, drží otevřené brány k úžasným věcem. Víra je to, co hýbe světy. A i když spousta lidí víru ztrácí, stále se najdou tací, kteří svou vírou dokáží přenést horu, ba i celé pohoří. Takové lidi chtějí draci mé sestry zničit, zničit víru a tím všechny brány a vše kouzelné a úžasné. Chtějí uvrhnout svět do temných barev a sami se stát jediným skutečným. Vzít lidem všechnu víru a naději, dokonce i víru ve vlastní existenci.“

Zastavili jsme a Joana mne vzala za ruce, přitiskla je k sobě, jako ke společné modlitbě.

„Prosím, moc tě prosím a z celého srdce, nedopuštěj, aby se to stalo. Zachraň nás.“

„Ale jak, Joano, jak to mám udělat?“ ptal jsem se s velikou úzkostí v srdci.

„Až za krátko přijde čas, musíš v sobě najít víru. Víru, která probudí v tvém srdci plamen, který tě od plamenů ochrání. Víra je základ a klíč ke všemu. Pamatuj si to, prosím.“

Joana přidala do kroku, asi ji to rozrušilo.